

1

2

3

4

1. Ποζάροντας σε μια παραλία το 1956 2. Με τον σύζυγό της και τον γιο τους το 1962, στο Σέντραλ Παρκ στη Νέα Υόρκη 3. Το 1977 στο Φεστιβάλ Θεσσαλονίκης παίρνει το Βραβείο Ερμηνείας 4. Το 1973 στο κέντρο Καν Καν, με τον Τόλη Βοσκόπουλο

ΜΥΘΟΙ

Η ΚΥΡΙΑ ΤΡΑΓΟΥΔΑΕΙ ΤΑ (ΕΛΛΗΝΙΚΑ) ΜΠΛΟΥΖ

ΣΠΑΝΙΟ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΟ ΥΛΙΚΟ, ΒΙΟΓΡΑΦΙΚΑ ΚΕΙΜΕΝΑ ΚΑΙ ΜΙΑ ΜΕΓΑΛΗ ΔΙΑΔΡΟΜΗ ΑΠΛΩΝΟΝΤΑΙ ΣΕ 150 ΣΕΛΙΔΕΣ, ΟΠΟΥ ΖΩΝΤΑΝΕΥΕΙ Ο ΣΥΓΧΡΟΝΟΣ ΜΥΘΟΣ ΤΗΣ ΤΖΕΝΗΣ ΒΑΝΟΥ

ΤΟΥ ΔΗΜΗΤΡΗ Ν. ΜΑΝΙΑΤΗ

Ποιος μπορεί να ξεχωρίσει μια φωνή σε μια χορωδία; Ένας μεγάλος σύνθετης ή ένας μουσικός. Έτσι το 1959 ο Μίμης Πλέσσας, που τότε πατούσε μεταξύ τζαζ και ελαφρολαϊκού, κάτι «είδε» στη φωνή του μελαχρινού κοριτσιού που συμμετείχε στη χορωδία του Αλέκου Παναγιωτόπουλου και στο τραγούδι «Θυμίσου» που ερμήνευε ο Γούναρης. «Πώς λέγεσαι;» της είπε. «Ευγενία Βραχνού» απάντησε εκείνη, αλλά ακόμη δεν ήταν η ώρα. Αυτή ήρθε χρόνια μετά, όταν ο Πλέσσας διαλέγει φωνές και το επόμενο πρωινό το κορίτσι κάνει φωνητικό «Λα λα λα» στο «Αστέρι αστεράκι» με τον Χορν.

Κάπου εδώ έχουμε την αρχή ενός παραμυθιού μιας μεγάλης φωνής που δεν της χαρίστηκε τίποτε, που δεν πέρασε εύκολα και που υπό άλλες συνθήκες μπορεί να είχε επαναξιολογηθεί αλλιώς και βαθύτερα. Τώρα που η Τζένη Βάνου δεν είναι πια εδώ, το λεύκωμα που επιμελήθηκε με φροντίδα ο αντιδήμαρχος Νέας Σμύρνης (ας θυμηθούμε πως εδώ ήταν η γειτονιά της Τζένης) και καταξιωμένος φωτογράφος Βαγγέλης Χατζατουριάν είναι μόνο η αφορμή για ένα φλας μπακ στη ζωή και στην πορεία της μεγάλης τραγουδίστριας.

Γεννημένη στην Πλατεία Αττικής το 1939, μετά το διαζύγιο των γονιών της απαγορεύθηκε να βλέπει τη μάνα της: μια συνθήκη που εσωτερίκευσε στη μετέπειτα διαδρομή της. Μαζί με τα πρώτα ακούσματα και τη μουσική παιδεία του σπιτιού που τη σπρώχνουν ακούσια στο τραγούδι και στα «Κυριακάτικα πρωινά» του Γιώργου Οικονομίδη. Με μουσικούς «πατεράδες» τον Πλέσσα και τον Γεράσιμο Λαβράνο

(που της έδωσε το όνομα Τζένη Βάνου) γρήγορα μπήκε στις ηχογραφήσεις, στη ραδιοφωνία, δισκογράφησε αμέσως (μιλώ για το 1959) αν και υπό τις μεγάλες αντιδράσεις του πατέρα της που την πέταξε από το σπίτι όταν έμαθε την κρυφή της δραστηριότητα. Ο ίδιος θα μετανιώσει λίγο αργότερα, αλλά ήδη μιλάμε για τα 60s, η Βάνου μπαίνει στη χρυσή της περίοδο με νυχτερινά κέντρα και με σουζέ όπως η «Σκλάβο», το «Αν σ' αρνηθώ αγάπη μου» και άλλα.

ΜΑΜΑΓΚΑΚΗΣ - ΧΟΡΝ. Εδώ να σημειώσουμε – όλες οι πληροφορίες είναι αλιευμένες από το λεύκωμα του Χατζατουριάν – πως το 1968 έχουμε το κορυφαίο love song των 60s. Μιλάμε για το «Σ' αγαπώ» των Μαμαγκάκη - Φώσκολου όπου η Βάνου ντουμπλάρει τη Νόνικα Γαλνέα στην ταινία «Λεωφόρος του μίσους». Και μπορεί σήμερα να θεωρείται δεδομένη η αξία της φωνής της αλλά η εποχή εκείνη (που από ατυχία δεν συνεργάζεται με τον Χατζιδάκι, και λόγω της κόντρας του Μάνου με τον Πλέσσα) ήταν πυκνή σε ανταγωνισμούς. Υπήρχαν όμως και αυτοί που είδαν αμέσως το θέμα.

Ένας ήταν ο Δημήτρης Χορν, που στο Φεστιβάλ Ελαφράς Μουσικής της Θεσσαλονίκης το 1964, ως μέλος της κριτικής επιτροπής, είπε: «Μα δεν έχετε καταλάβει ακόμη ότι τα επόμενα πενήντα χρόνια θα μας βασανίζει με τη φωνή της». Παράλληλα η Βάνου, όπως μαθαίνουμε από το λεύκωμα, είχε μια σκληρή ζωή, είχε υποστεί για χρόνια κακοποίηση από τον πρώην σύζυγό της και με θυσίες μεγάλωσε τα δύο της παιδιά σε ένα ατέλειωτο πηγαϊνέλα στην Αμερική για μερικά χρόνια (εδώ την άκουσε και εκδήλωσε τον θαυμασμό της η Στράιζαντ). Μετά το 1970 έχουμε την ανάκαμψη, μέχρι τις νέες επιτυχίες της όπως το «Χίλιες βραδιές», τις συνεργασίες με τον Βοσκόπουλο και βέβαια το «Αν είναι η αγάπη αμαρτία» ή το «Σε βλέπω στο ποτήρι μου» με τελευταία μεγάλη επιτυχία με τον χρυσό δίσκο «Τις ώρες που σε θέλω».

Τα επόμενα χρόνια δεν ήταν τα καλύτερα για τη Βάνου. Σκυλάδικα, άστοχες επιλογές, οικονομικά προβλήματα την έφεραν να έχει μίνι μάρκετ στη Νέα Σμύρνη. Πέθανε από καρκίνο τον Φεβρουάριο του 2014. Οι μπλε νότες της μένουν να μελετηθούν. Η εικόνα της επιχρωματίζει τα χρυσά χρόνια του τραγουδιού μας.

info

Βαγγέλη Χατζατουριάν,
«Τζένη Βάνου -
Εικόνες της ζωής της»

